

મધરી મેના

— અથવા :—
કોમીક બુલબુલ. ➡

પ્રખ્યાત ગાયનોનો
સ મહો.

卐卐 卐卐

Copy Right

by

C. M. Shah.

卐卐 卐卐

— કીમત —

બે આના.

卐卐 卐卐

૧૯૨૫.

પ્રસિદ્ધ કર્તા

બુકસેલર મણીલાલ ભાદશંકર વ્યાસ.

૬ રેશન રોડ, મદરી આલ્મ ફેક્ટરી સામુ-સુરત.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
૧૦ ની કૉપીરાઈટ મફત

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૮૮૦ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મધુરી મંગા

વિષય ૬-૨-૧૨૧

મધુરી મેના

—અથવા—

મીઠું બુલબુલ

અહલ્યાબાઈ.

—૦—

મને એવો પરફયો ભાવે, બોલ્યુ સાબે લાડ લડાવે,
 લાકર થઈને નમતો આવે. લાગે પાય, પાય, પાય,
 મનગમતા વસ્ત્રો લાવે, હીરા મોતીડા મગાવે,
 પ્રેમે પ્રીતિરસ પીવડાવે, ચિતડું ચાય, ચાય, ચાય,
 મીઠી બંસી હુ-એ મણીધર, મધુગ નાદપર ડાવે,
 નયન ધસારે થનથન નાચે, ખમા, ખમા, કહી બોલે,
 નમતો જાય, જાય, જાય,

બલે મેઘ એ હોય શ્યામ હુ વીજળી થોડી થોડી,
 કામાણુગારો કૃષ્ણ, ગણીને, બનુ રાધીકા ગોરી-જોડી,
 બુગતી થાય, થાય, થાય.

{ ધોળે દિવસે રાત કહું તો, હાજી હા ને કરતો,
 બની દીવાનો રૂપ રગમા પાછળ પાછળ ફરતો,
 હંક હોવે ધણી, તો તેવો જોઈએ, લાગે પાય, પાય, પાય

આનંદ લહરી.

—૦—

હુ છુ નખરાળી નાગ, સામુ ન જોશો લગાર-હુ !
 નખરાએ કપકને ધાયલ કર્યા છે, મૂર્છા પામ્યા છે હજાર-હુ છુ

વાકી ધમ્મર મ્હાગી કામણુગારી, નેણુજણુખ જરનીધાર-હુ છુ
રહાસુ જોગો તો પોક મુકી રોશો, બનશે બેઅક્લ ગમાર-હુ છુ

મુદ્રા પ્રતાપ.

—:૦—

બહુ ધીરજના ફળ મીઠા બેન, ધીરજના ફળ મીઠા છે,
કહે ઋતુ વિણ ફળ ક્યા દીઠા, બેન ઋતુ વિણ ક્યા દીઠા છે.
તરવર તહા તરવરની છાયા, કથ તહાં કામનીની કાયા;
જન બહુ મથન કરીને ચાકે, ઉતાવળે આંખા નવ પાકે
મન કરીએ ન અજઠા બેન-ધીરજ

અહધ્યાખાઈ

—:૦—

પીટયા મરજો મા ને આપ જોડયુ કજોડયુ રે
મુવા મોટા વરમા આપ જોડયુ કજોડયુ રે
ગમ ન જોયા દગ ન જોયા જોયુ ન રૂપ કડપ
ગાળમીઢને આપી ફરુગી દગમે લખીયા કુપ
મને વળગાડયુ એ પાપ-જોડયુ કજોડયુ રે
મુકના ગાળજડા પર નાપ-જોડયુ કજોડયુ રે

માહતી માધવ

—:૦—

દ્યો નુરૂં મુખની માળા, જઈ કહેને પ્રણામ હમારા,
માડા નહિ પણ વરમાળા, સુદર વર એ શરમાળા.
મુખ દગનથી મન યોગી (૨) ચિત હી ગઈ બાળ ચોકારી,
તમે ડિગાર એ નવલ કિરોડારી, મટકે મોઢ્યા મટકાળા .દ્યો.

સાગર સરીતા.

— ૦:—

કુવાડ ગેરુજ ધણુજ સાડ બહુ પરણવાનુ, કાકાજ બહુ પરણવાનુ,
સારો ધણી જો નહીં મળે તો જુગ જુગ રડવાનુ;
કાકાજ જુગ જુગ રડવાનું.

પ્રેમથી રમાડુ તને બહાલી હમેશા, ખાલી તુ શીદ અકળાય;
 ઓ બહાલી ખાલી તુ શીદ અકળાય,
 બાણીયા દીકરા મુગો મરી રહે, નહીં તો ફળેતો થાય,
 ઓ કાકા તમારું નજીબોદ બાય.
 મેનાં તુ ક્યારે હવે મારી થાય નહીં તો કુવારું

અરુણોદય. —રાગ-ગઝલ-કબાલી.

બહાના કહુ વહેવારની, જે વાત આ અમૂલ્ય છે,
 અભીમાનથી ન ગાબજો તો, આ તમારી ભૂલ છે !
 મન માન્યુ મળતુ નથી, કોઈને બંધુય સમારમા,
 ખામીમા ખામી બોળી, એ તો તમારી ભૂલ છે.
 કાળા છીએ રંગે અમે પણ, કાળજી કાળા નથી,
 તેનીય કીંમત ના કરો તો, આ તમારી ભૂલ છે
 છોડી અમે શ્રી રામને, જપીએ તમારા નામને,
 તોએ ન રાખો નેડો, તો જીવનર અમારું ધુળ છે
 મીઠા અમી આપો નહીં, તો ચાહ એ શા કામનો,
 આ' પાછ બાળો પ્રાગજ, એ તો તમારી ભૂલ છે.

માલતી માધવ.

—:૦—

ભાબી મારા ડહોલા ડમરાં, શા માટે શરમાવો, તમે શા માટે રીશાવો,
 ઓ નાની નણદલ આવો અહીં કણ ? ... તરો પ્રાણ ?
 હવે શા માટે શરમાવો (૨) . ઓ . . .

વીર કુણાલ.

—:૦—

હુ મદમાતી, ભુલામણીને નામે પકાતી,
 કોઈ દેહરી જોઈ લજવાતી, હુ લયક છપી લેખાતી

ભર જોખનમા ઝોલા ખાતી, દેવદર્શને જતી,
નીરખી કૈકની અતરકળીઓ, ખીલીને કરમાતી, રથથી હલકે મુઘ છાતી.

એકજ ભુલ.

—૦:—

મને બોળાને ભરમાવીરે મા, કેમ કરે !
અણુસમજીને ફાસલાવીરે મા, કેમ કરે !
મારી પાસે પાસે આવે, છાની વાતો સભળાવે,
મારૂં દીલ લલચાવે, પેલો ગરજ,
ખારી કહીને બોલાવે, એની પામે કેમ ફાવે,
એ તો સાબળે ન એકે, મારી અરજ,
છાતી-મા-તો અરરરરર અરરરરરર થાયરે મા કેમ કરે-મને.
એના મોઢાથી મીઠાશ એ તો જાણે નાગપાશ,
પછી હોય કે ન હોય મારી મરજ
કરે પરાણે એ પ્રીત, એને કયાની હશે રીત ?
થઈ એજ ધરાર મારો વરજ ?

છત્રવિજય

—(૦)—

આશીષ બાપુ આપો, અહીંઆથી વળે માપો,
મારા રાજા ચ લાકી આવું નામ છે.—
તાલ કેવો કીધો ? ભગલા દગો તે દીધો,
આ સિંહ તણો ચાલાકીથી શીકાર પડાવી લીધો—મારાં
ભોગ લાગ્યા મારા, મે ભગલાને ધરમા ધાલ્યો
ગોટાળો ગભીર કર્યો, ને ખુલ્લુખુલ્લુ આ લખ્યા આલ્યો
(વાહરે મારા બહાલા-લટકાળા લહેરી લાલા)
કેશર શીદ કરો છો ચાળા ? તમને લખ જાય મોટરવાળા—મારાં

સુર્ય કુમારી

—(૦)—

સોહામણી સ્વર્ગની વાટ, એક દીન સોહાવળે હોરાજ,
રસિલા અમરાપુરીના ઘાટ, એક દીન સોહાવળે હોરાજ.
મૃત્યુ લોકના મનુષ્ય કયા કયા અમરાપુરી ઘાટ,
અધીત-કહો એ કેમ બને, વસમી વીકટ એ વાટ.
મુગટમણી તમે રાજસદનના, પારીજાત તમે નદનવનના;
રાજવશી દેવાશી રસીકવર, પ્રિતજ્યોત પ્રકટાવી પરસ્પર.
મેળવવા અતરમા અતર, સ્વગ અમાર સોહાવળે હોરાજ,

રાજ શંભાળ.

—(૦)—

રાજ તારા કુમરીઆ પર, બોલે ઝીણા મેર,
મોર ને બોલે પપૈયા બોલે, કોયલ કરેરે કલશોર (૨)—રાજ.
માઝમ રાત વીજલડી ચમકે, છાપ ઘટા શી ધનધોર (૩)—રાજ.
સાખી { કોકિલ કલરવ તુ કરી, બળતીને નવ બાળ,
હુ સુતી પિયુ વિરહમા, હેડે ઉડે ઝાળ.
બાપ“મીરાં” કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર, તુ મારા ચિતડાને ચોર—રાજ.

અશ્રુમતી —રાગ—ગરબો—

શુ નટવર વસત થેઘ થેઘ નાચી રહ્યો,
નાચી રહ્યો જગ નચાવી રહ્યો—શુ ૦
ચાખી { કોયલ મધુર મારલી બની, છેટે નટવર કા'ન,
વિરહ થેલી ગાખી ધણું, તણ નિકળી અલિમાન.
રસિઆ વિનાની બની બાળા ઓ પ્હાવરી,
વેણુ વસત ચિત વિધી ગયો—શુ ૦
સાખી { શીતળ સુખકર પવનની લહેર ધુમે ચોપાસ,
જાણું રાધા કૃષ્ણજી, રાસ રમે છે ખાસ.

વિધ વિધ પંખીના વેણુ, ધુધરી ધમકેરે,
 મહિ મહિ મેનાના નાદ, ઝઝર ઝમકેરે,
 સાખી { નવપદલવ વાઘો ધરી પચરંગી શીર પાધ,
 ફાગ લાગ સાધી રમે, મદનરાજ મહાલાય્ય,
 દ્વેરી લાલાથી રમે લલનાઓ લાડમા,
 પ્રીતિ ગુલાલ લાલ છાંઈ ગયો-શુ૦
બલીરાજ. —(૦)—

છોને કહેતા છકેલી, રંગીલા મને છોને કહેતા છકેલી,
 હું તો જોખનમાં ઘેલી બનેલી—રંગીલા મને૦
 બાગબગીચાની સહેલ બહુ સુદર, જાણે શુ ધરમા ગોધેલી,
 બદામી હલવોને ધારી જલેખી, તાજ તાજ ખાઉં પહેલી—રંગીલા
 સાદીનની સાડીઓ કસખી બરેલી કોર, સ્વપ્ને નહિ કોઈએ દીઠેલી,
 પોલકાને ચોળીઓનો પાર નહિ મારે, લટકેથી લુટી લાવેલી—રંગીલા.
 નવસેરા હાર સાચા મોતીના સુદર, બંગડીઓ માણેક મઢેલી,
 હુમણાને હુમણા લાડવાઈ પહેરતી, વિદ્યા હુ પાકી બણેલી—રંગીલા.
કેસવધ. —૦—

કાનુડા તારી કામણુગારી, વૃજમા વાસલડી વાગી,
 મીઠી ને વળી મોહક, મન વશ કરનારી—વૃજમા
 મન વશ કરનારી, સ્વર સુણતા લાગે સુખકારી,
 હુ ઘેલી, (૨) તમ વિણુ થઈ છુ ગિરધારી—વૃજમા
અરુણોદય. —આખાદીનો ઉપાય—

ચાહો જો ભારતના સત્તાન, જગતમા ભારત આખાદી,
 —તમે અજે ધરે ખાદી.
 દેશ ઉદ્યની તજો નિરાશા, હવે બનો આશાવાદી,

વિદેશીના તમે મોહ તજ્યા નહીં, કરી દેશની બરબાદી,
 કલક કાળા દુર કરો એ, પાવન કર પહેરો ખાદી
 “આ દેશ ભારત વર્ષ છે, જ્યાં પ્રથમ અરજીદાર થયો,”
 “અસ્તાચળે તમ ભાગ્યનો ભાનુ અરે આજે ગયો.”
 “પ્રાચીનકળા મંદીર તમારું, તેજહીણ દેખાય છે,”
 “કારણ તણારી સંપત્તિ, પરદેસમાં વહી જાય છે.”
 લોકમાન્યના વીર વ્રતની, કંઈ ધરો ઉરમાં યાદી, -તમે અંગે

સુરદાસ

-રાગ ભજન-પદ

નાથ કેસે ગજકો બંધ છુડાયો, પ્રભુ એહી અચગ્ગ મોહે આયો-ના
 ગજ ઓરગાહ લડત જલ ભીતર, લડત લડત ગજ હાર્યો,
 જવભર ગુઢ રહી જલ ઉપર, તબ હુગી નામ પુકાર્યો-ના
 સવરીકે ખોર સુદામાકે તાદુલ, રૂચી રૂચી ભોગ લગાયો,
 દુર્યોધનકો મેવો ત્યાગી, ભાજુ વિદુર ધર પાયો-ના
 પેઠ પાતાળ કાળી નાગ નાથ્યો, ફણપર વૃત્ત કરાયો,
 ગીરી ગોવરધન કરપર ધારી, નંદ ધર લાલ કહાયો-ના
 અગાસુર માર્યો, અગાસુર માર્યો, દાવાનળ પાન કરાયો,
 સ્થભ ફાડકર હિરનાકંસ માર્યો, નરસગ નામ ધરાયો-ના
 અજમેલ ગજ ગુનકા તારી, દ્રૌપદીકે ચિર પુરાયો,
 પથપાન કરતા પુતના મારી, કુબળકો રૂપ બનાયો-ના
 ખોલ કોટકી પ્યાદલ ધાયો, ગરૂડકો નહિ ખોલાયો,
 છુટો નહી રાધાજીકો કગન, ઓ બલ કહારે ગુમાયો-ના
 જોગી જીનકો ધ્યાન ધરત હે, ધ્યાન ધરત નહીં આયો,
 “સુરદાસ” પ્રભુ તિહારે મીલનકુ, જશોદાકી ઘેન ચરાયો-ના.

શ્રી લોભભગત કૃત. —ચાળખો રાગ લલન—

મુરખે નાર કુસારજ આણી, એનુ ધર કર્યુ ધુળધાણી—(૨૪)
 પાય મણુની લાપસી ભરડી, મણુની ભુજ ધાણી,
 ધીના ધાડવા ધોળી નાખ્યા, દુધમાં નાખ્યુ પાણી—મુરખે.
 વાર પરવે વઢવાડ કરેને, કલેશ કરે નાણી નાણી,
 છોકરાને માથે છણકા કરેને, ચૂટીઓ લે તાણી તાણી—મુરખે.
 ખરે બપોરે રસોધ નીપજવેને, રાતે જાતે પાણી,
 છોકરાને મારી મારી સુવાડે, ઓલાવા રાત નાણી—મુરખે.
 ટાઢુ શીળુ કથ આગળ ઝાસે, મરે જ્યારે ભૂત તાણી,
 માજ પડે ઘેર ભટકીને આવી, ઉપર જાતા રીશાણી—મુરખે.
 પટીયા પાડી આખ આજી આઠડે, સાસરે પીયર ન સમાણી,
 “લોભો ભગત” કહે ગુર પ્રતાપે, ઉતરેલ નાર શીઠ આણી—મુરખે.
 કનકતારા — ૦ —

મય તો મારવાડકો બનીયોરે—મખમલ શહરકો આયો.
 મારવાડસે નિકલ્યો જમ તો પાકમે નહીં થો જુતો,
 ધાસલેટ (લે-ધાસલેટ) કી ફેરી ફરીને પાનરાપોળમા સુતો.—મ.
 ખ્યાજ બટાકો ધધો કરીને ચૈમા પાય કમાયો
 આંધી આંધી જમે કરીને લાડીજીકો લાયો—મય તો
 લાડીજીકો મુખડો ધોલો, મોરે મનકો ભાયો,
 લટક મટક કર આલી જાણે, મોરો જ લલચાયો—મયતો.
 (અયે ! રામ રામ જીયો ભાધ ગગારામ દીચા દાન છુટે આમ
 —તાંબા દાન—પીતળ દાન.)—મય તો

વીર કુણાલ —રાગ-ગઝલ—

સમય જો હોય સારો તો, સકળ સંસાર સારો છે,
 સમય સારો સિધાવ્યો ત્યા નહીં સસાર તારો છે

સમય પર જે મહારાજા, સમય પર તે ધરે ભગવા,
સમય પર ખાય તે ધક્કા, સમયનો રંગ ન્યારો છે.
ચડે વાદળ ચડે ભરતી, ચડે જોખન વધે લક્ષ્મી,
ધડીમા તે પડી જતા, સમયનો રંગ ન્યારો છે
સમય સારે ન સાર જે, કહે તે સહુ ગમારો છે,
અભાગી ખાય તે ખત્તા, સમયનો રંગ ન્યારો છે

પૃથ્વીપુત્ર

—:૦:—

નવીન પ્રેમરસભીની મૃગનયની ભાન તુ ક્યા જૂલી આવી,
શાણી સલુણી મદન મદમીણી કોણે તને ભરમાવી ખહેન-ભાન.
સરવર તટપર જલક્રીડાએ સહજ સખી એ તો આવી,
ચપક છાયે ઉભી રહી એને ભોગીએ ભગમાવી.
અરસપરસ અમ આખ મળી મને લોચનીએ લલચાવી-એન.
માર્ગે જતા મળ્યો મધુકર નિકટ ગધ અણુજણી.
મદ્ભર રસીકા રસ લૂટતા રસ ઘેન મહો ઘેરાણી,
મનગમતાની મોજ મગ્નમા ફુલ વેણી વીખરાણી-એન.

છત્ર વિજય

— ૦ —

અલી નયન બાણુ ક્યા વાગ્યા ?
મનના મુગ્ધ ભાવ ક્યા જાગ્યા ? સાચું બોલ બોલ બોલ.
કોણુ રસિકવર મળ્યા પરસ્પર ક્યા હૃદયે અનુરાગ્યા ?
લોચનીઆ મદ્ધેરા તલસે અધર સુધારસ તરસ્યા,
વસીકરણુ કોણે કીધા આ, બહાલ કહે ક્યા વસ્યા ?—સાચુ.
લાલ કોણુ ને લગની શાની, હજી હું બાગ કુંવારી,
આલાકી મુકી દો ચતુરા, જાણી કમાઇ તમારી.

સત્ય પ્રકાશ

—:૦:—

બાઈ હું તો પરણી તોય કુવારી,
ગને મળ્યો વૃદ્ધ ભરથાર, મારો એળે ગયો અવતાર—બાઈ
સાસુ સતાવે નણુદ ડરાવે મ્હેણા સહુ સભળાવે,
કળેડલાની કહાણી કહી મને પાડોશણુ શરમાવે—બાઈ.
કુવે તળાવે પાણી નાંકિ ત્યા લોકો પાછળ આવે,
“નવી કાકી ક્યાં ચાલ્યાં” કહીને, પીટયા મને બોલાવે—બાઈ.

લિંગમ પીતામહ

—:૦:—

જખમના દરદો જખમી જાણેરે, વિણુ જખમી શુ જાણે
મરદના ધા તો મરદ વખાણે, કાયર શુ જાણે
ઓ બાઈજી .. કાયર શું જાણે;
આત્ર સ્વાદમા કોકીલ માણે મૈના દાડમ દાણે,
હરખી હરખી હુંસ કમળના કોમળ તતુ તાણેરે,
બગલા શું જાણે ઓ બાઈજી જ.
પતિ પત્ની માણે સ્તીરશમા કામદેવને બાણે,
શુ સમજે તે જોગી જન્મના, જે જગ મીથ્યા જાણેરે,
જાણે તે જાણે . ઓ બાઈજી જ.

વૈરાટપર્વ

રાગ-સજન.

કાયા માયા કોઈકી નાહો ભાઈ, સખ કહેતે હય અપની અપની.
સત્ય જુગમે હરિશ્ચંદ્ર બયે રાજ, સત્યકી સત્ય કહી,
એક સત્ય કે કારને ઉને કાયા બેચ દહી ?
ત્રેતામે રાવણુ બયો રાજ કચન કોટ સહી.
એક લક્ષ પુત્ર, સવા લખ શાતી, વાકો લકડી નાહો મીલી ?
પ્રાન વાયુ જખ ઉડ ગયા તનસે, માયાભી મીટ ગઈ,
ધસ દુનીયામે વોહી નર જુલા, જીસને કાયા અપની કહી.

સંસાર નૌકા.

—૦—

શ્યામ કુલે હીરોળા કુંજન બનમે । કુંજન બનમે મધુ બનમે.

લતાએ પુષ્પોકો, કુલેમે ક્યા કુલાતી હએ ?

પવનકે ઝોકોમે કયેસી મુગધ આતી હએ ?

ચમનમે ઝુકતે શાખે સમા દીખાતી હએ ?

મદનકો ગોદમે લેકર, એહ સખ રમાતી હએ ?

બસ ગધ સાવરી સુરત એહ નયનમે ?

પૃથ્વી પુત્ર

—રાગ-કલ્યાણી—

લોકો કહે છે કૃષ્ણ કર્તા, અકર્તા સાક્ષાત છે,

તો ધ્યાન દઇને સાબળો, આ અજાયબીની વાત છે.

ખાંડવને બાળ્યુ અર્જુને લકા હતી સોના તણી.

હનુમાનજીને પૂછડે, ત્યા આદર્શો ઉપાત છે

બાળ્યો નકામે કામને, બેભાનમા શ્રી શંકરે;

દારિદ્ર જગતુ બાળવા ના કોઇની તાકાત છે.

આ કોલસાનો બેદ એ, દારિદ્ર બાળો દેશનુ,

ને કૃષ્ણથી એ ના બલ્યુ, તો અજાયબીની વાત છે.

અહસ્પતિ સમ વિદ્યતામા, વિપ્ર આ સાક્ષાત છે,

ઉલટા તણુ સુલડુ કર્યુ, એ અજાયબીની વાત છે.

સુરદાસ કૃત.

—સજન-રાગ-પદ—

કેવુ તે વારો વહાણુ, ઘેલા પ્રાણી કેવુ તે વારો વહાણુ—(૨૩)

લાડીને લાવુ ને પુત્ર પરણાવુ, કાલની વાત ન જાણુ—ઘેલા.

બળીરામ કહે લેઉ ઈન્દ્રાસન, યશ કીધા નવ્વાણુ—ઘેલા.

જગત જુગદીશ ના ઝોળખ્યા, કાણુ એક ન રહેવાણુ—ઘેલા.

કાવા જુડી માયારે જુડી, જુહુ તે ધર કેર નાણું-ધેલા.
 “મુરદાસ” કહે તમે હરી ભજ દયો, ઓચિંતુ આવશે આણું-ધેલા.
નંદ-ખત્રીસી. -સત્ય શેત્રજ ?-

ગંગાજળ નિરમળ સમુ, શુદ્ધ પવિત્રજ સાર,
 તેવું કુળ જો માહરં (તો) પડ પાસા પોખાર.
 હંસ ગયો સરોવર તીરે દીહુ અમૃત સાર,
 પીધા વીણુ પાછો ફર્યો, (તો) પડ પાસા પોખાર
 સત્ય ચુકે જો સાધવી, ધરા ન જીલે ભાર,
 તે ગુણ હોયે જો મુજ મહીં (તો) પડ પાસા પોખાર
 નાગ મુખે અમૃત ઝરણુ ચોર કને ભંડાર.
 કામી પાસ રહે કામની (તો) પડ પાસા પોખાર.
 મીટો આખો સર્વદા, ઉત્તમ ફળ દેનાર.
 સત્ય અસત્ય ઠરે નહિ, (તો) પડ પાસા પોખાર.
 વિમળ કમળ વિયોક્ષીને, ભ્રમર ગયો તે કાર,
 દીકું પણ અડક્યો નહી (તો) પડ પાસા પોખાર
 અહલ્યા સીતા દ્રૌપદી સતી ખરી નીરધાર,
 તેવું ચિત્ત જો માહરં (તો) પડ પાસા પોખાર
 ભૂખ્યા આગળ જો ધરે, ઉત્તમ ભોજન સાર,
 ખાધા વિણુ ઉડે નહિ (તો) પડ પાસા પોખાર
આનંદલહરી, —(૦)—

પાધરે પથે જા ગુમાની ! પાધરે પથે જા
 સુંદરી સામા જોધ જાદુગરી આખના ન કર ધા;
 રસિયાજી ! આવી નાજુક વયમા અવળા લક્ષણ આ

હઠીલા ! પાધરે પથે જા, રસિલા ! પાધરે પથે જા,
વાત કરે જરા છાતીયે ચાંપુ, કે ચુંબન આપુ હા.
દંત દંખે એવા અધરામૃતની, સાફ ધસીને ના;
છોગાળા ! પાધરે પથે જા, છબીલા ! પાધરે પથે જા.

રાજતિલક

—(૦)—

બની મુંબઝની શેઠાણી, હું મોટરમા ફરે,
તું પહેરે જો આ ખાદી, તો હું કબુલ કરે,
બનું પાટણની પટગણી, રે હું મોજ કરે—બની
ધોડા ગાડીઓ મંગાઉં, વાડી બગલા અપાઉં,
પણ ખાદી તો પહેરાઉં, તને મજરી
સાડી ફેશનેબલ લાવો, મહારું મનડુ મનાઓ—
વળી એરોપ્લેન મગાઓ, આપી વરદી
ઉડે અદર સરસરસર ફરસર જાયરે હું તેમા ફરે—બની
પહેરે હોસે હોસે ખાદી, ખ્યારી એમા છે આખાદી,
મજે આગદી ને જાય ત્હારી ચરદી,
પૂરો મહારા અભિલાષ, માનો મહારી ફરમાશ
મહારું દીલડું બનાની દીધું દરદી—બની.
હૈ-યા-મા ચરસરસર અરસરસર ચાયરે, હું કેમ કરે—બની

મહાધેતા કાદબરી

—૦—

અલી જોજો મનાતી ભોળી મેના, ભોળવશે તુજને પોપટજી મીઠું મીઠું બોલી,
અલી જોજો દેતી તું અંતર બોલી . . ભોળવશે
સાખી { પ્રેમે પોપટ દાઝ દીલની દીલ મહી સમાવશે,
રૂ વસંતે માતુનીને મદનરાજ મનાવશે.

રમ રાજની રસરેલ જ્યા રગ રગ મહીં વ્યાપી જશે,
જખ મારી મેના મારશે, પણ ખોષ પાયે લાગશે—

પુંડલીક

—:૦:—

હમણા તો નથી નવરાસ ગુરરાજ, અમો ઘડપણમાં ગાવીંદ ગાશું,
મરણ પછીની વાતો કરો છો મોટી, ત્યારે હમણા તું પહેરવી લગોટી;
વાત થાય છે ઉધાગની તે ખોટી, કેમ શ્યામલાલ સાચુ ચાર ધડ.
હજી બાધવા છે મારે કંઈક માળા, હજી થાવુ છે દશવીશ મીલવાળા
ધર તાજ કરી ફુંકવા દીવાળા—કેમ શ્યામલાલ સાચુ ચાર-ધ
જ્યારે ચાલશે નહીં કાયા હમારી, ત્યારે સામળીથુ કયા આ તમારી,
મજે નાગી નહિ તો રહેજે બ્રહ્મચારી—કેમ શ્યામલાલ માચુ-ચાર

મીનળ સુંબલ

—૦—

હુ છું કન્યા કુવારી મને પરણ્યાના કોડ! બહેન પરણ્યાના કોડ—
મને મળને મન ગમતા રે રસીયાની જોડ,
પત્ની-સર્વ કોઈ કહેશે સુદરી! લાજ કાઢુ લટકેથી હુ વળી!
-હજી નાની છું બાળ શાને કરતી માથાદોડ, બાઈ કમતી માથાદોડ!
હુ છું નાની એવા વર લાવુ, -જોમા નવ કાંઈ ખોડ!-હુ છું.

સ્નેહલતા

—૦:—

હે નોકરી દુ ખનું મળ ગૂળ સાને મોટી લાય લાયરે,
ગૂળ સૌને મોટી (૨)—કે૦
જાગે દિવસ મેના બળની, પોઢવુ આખર થાડી,
મન નિતી ન માલમ પડે કે મટ નોકરી જાગી-શૂળ૦
આમ દોડાવે તેમ દોડાવે કરાવે સર્વે વેક,
ધીઠ જગતમા જીવનર તેનુ (૨) બરે આશરે પેટ-શૂળ૦

પંડીત જ્ઞાની ધ્યાની સર્વે લખી ગયા વિચારી,
ગુલામગીરી છે નફર નોકરી (૨) નહીં કરવી તે સારી-શુભ

સુકન્યા સાવિત્રી—(યમ સાવિત્રી સવાહ)

શા માટે શ્રમ કરે, સતિગુણપતિભક્તિ સાચી (૨) હવે પુત્રી વળતુ પાછી (૨)
સાવિત્રી-સજ્જન કરા સાથમા, મેં ડગ ભરીયા સાત,
મિત્ર ભાવે મુણ્ણને હવે, આ દીન વતીતાની વાત
ધર્મ જે વેદ પુરાણે બણીયો, મુખ્ય ધર્મ ગૃહસ્થાશ્રમ ગણીયો,
કૃપાનાથમમ, પ્રાણનાથ શુ રહી વૃત્તી રાચી (૨) વળુ મહારાજ કયમ પાછી (૨)
યમ-મુણ્ણી વિવેક ભરી મૃદુ વાણી, થયો પ્રમત્ત અતિ મન શાણી,
સત્યવાનના જીવત વિના, કાષ્ઠ-છંચીત વર ચાચી, (૨) હવે
સાવિત્રી-મહારાજ ! (મારાં અંધ સામુ મુસ્વર દેખતાં થાય)

યમ-તથાસ્તુ ! ભાગ્યવતીતુ અતિ દુઃઆવી, થાય કોથી મિત્યા નવભાવી-શાં

સાવિત્રી-પતિ સ્મીય શ્રમ નહીં જરી, જ્યાં જાએ મમ નાથ,
તપગ્ન આપદૃષ્ટા વડે ત્યાં આવુ તમ સાથ, સગત મજ્જન તણી નથી મોઢી
મૈત્રી મત મુખની મોલી, કૃપાનાથ મમ પ્રાણનાથ શુ રહી ત્તિ રાચી (૨) વળુ
યમ-અર્થ યુક્ત સંભાષણ તોડ યુદ્ધિમા ગદ્ધિ કરનાર,
અત્યસનના જીવત વિના, કાષ્ઠ-છંચીત વર ચાચી-હવે
સાવિત્રી-મહારાજ (મારા ભુતિશાળી સમરાજને પાછુ રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય)

યમ-તથાસ્તુ ! ઉત્તમ વર બે આપ્યા ભાવે હજી પ્રેમદા પુરૂષ આવે-શાં

સાવિત્રી-સુપાત્ર જન કરતા કદી, સુપાત્રાનુ સનમાન,
મા'કુ, તો દુશ્મન તણુ, પણુ સાધે કલ્યાણુ.
કૃપાનાથ મમ પ્રાણનાથ શુ, રહી વૃત્તી રાચી (૨) વળુ.

યમ-સિતળ વચન સુધાસમ તારા, તૃષાતૃષાતુરની હરનારા,
સત્યવાનના જીવીત વિના, કાઠ-ઈચ્છીત વર યાચી—હવે
સાવિત્રી-મહારાજ ! (મારા પિતાના કુળ વૃદ્ધી કરનાર મારે
સો લાઈ થાય.)

યમ-તથાસ્તુ. સાસરીયાનુ માન વધાયુ , પીયરતણુ પણુ કાળ સુધાર્યુ—શા-
સાવિત્રી-પર દુ ખે દુ ખીયા બને, દુ ખદ હૃદય વિશ્રામ,
ભરસો ભારે સતનો, ઠરવાનુ શુભ ઠામ

સ્વજન માહી વિશ્વાસ નવ લાવે, સજ્જન ધર પ્રજાતુ સૌ આવે,
કૃપાનાથ મમ પ્રાણનાથ શુ રહી વૃત્તી રાચી (૨) વળુ

યમ-મધુરા નવીન વચન સભજાવ્યા, અતિશય તે મારે મન ભાવ્યા.
સત્યવાનના જીવીત વીના કાઠ-ઈચ્છીત વર યાચી. (૨) હવે

સાવિત્રી-મહારાજ ! (મને મારા સ્વામીથી ઓરસ સો, પુત્ર થાય
યમ-તથાસ્તુ ! ઘટે ના થાવુ અતિ વર લોભી, તજ પુઠ હવે

ન અહીં થોભી-શા.

સાવિત્રી-સ્વધર્મ વ્હાયો સાધુને, જે ચુકે નવ લગાર,
સાપ્રત જુત ભવિષ્યની, ગતિ તણા આધાર.

સજ્જન ફરે ન આશા આપી, બોલ્યુ અબોલ્યુ ન કરે કદાપી
કૃપાનાથ મમ પ્રાણનાથ શુ રહી વૃત્તી રાચી (૨) વળુ

યમ-અમુલ્ય તારા વચન વિચારી, વાધે તુજમા ભકિત મારી,
ભમવતી છેલ્લુ ઉત્તમ અનુપમ, ઈચ્છીત વર યાચી. (૨) હવે

સાવિત્રી-પુત્ર તણું મુજને દીધું, પ્રભુ આપે વરદાન,
જીવીત દાન દઈ જીવનને, સત્ય કરે ભગવાન . ..

તૈયાર છે ! તૈયાર છે !! તાકીદ મંગાવો !!
— વહેલો તે વહેલો —

સુદર ૧૬ ચીત્રો અને લોકપ્રીય સેકડો ગાયનોથી ભરપુર સવા
ઉપરાત પાના રંગબેરંગી ફેન્સી પુકુ છતા કીમત ફક્ત
એક રૂપીઆ પોષ્ટેજ અલગ

અતી લોકપ્રીય ગરબીઓ, દાણુલીલા વીગેરેથી ભરપુર દરેક મહત્ત્વ
કુટુંબમા રાખવા લાયક સ્ત્રી, માળક, બાળકીઓને બહુજ ઉપયાગી
સુદર ચીત્રવાળુ પુકુ એશી પાનાની બુક છતા કીમત
દશ આના પોષ્ટેજ જુદુ

ઉર્દુ જખાન અને ગુજરાતી હરફોમા ગઝલ કવ્વાલીનો મોટામા
સમૃદ્ધ જાણીતા શાયરોના એમુલ ગાદરોથી ભરપુર કળાના નમુના
રંગબેરંગી પુકુ, છતા કીમત દશ આના પોષ્ટેજ જુદુ
ત્રણે બુક ભેગી મંગાવનારને પોષ્ટેજ માફ
આ તથા એ શીવાય બીજા સારા અને મરના પુસ્તકો મળવાનુ છે!

સુરત બારાનપુરી ભાગળ, ભાજવાળી પોળમા આવેલા શ્રી અનાદિત
બહુ પ્રી પ્રેસમા ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપી

